

1. Ո՛վ անպտուղ երկիր, չոր, անծայրածիր
 Եվ ամայի, մռայլ՝ դ՛ու, Վորկուտա,
 Որ բռնեցիր ճիրաններում պողպատի
 Աստծո համար հալածված սուրբ վկաներին:

2. Խավար երկիր, սակայն մեր շրթունքները
 Քո ականջին անեծք չեն շշնջա,
 Դաժան ձմռան քո սառը համբույրները
 Աստծո որդկանց սրտում բարի հուշ կմնան:

3. Եվ չեն կարող հողմերը քո սառնաշունչ
 Մեր սրտերում սուրբ կրակը մարել,
 Մեր շուրջբոլորը ծակող փշալարերը
 Անգոր են սուրբերի հոգին գերեվարել:

4. Օ, տէս, հյուսիս, քո լերկ տափաստաններում
 Արդեն աճում են Սուրբ Խոսքի սերմեր,
 Եվ ամայի ձգված անապատներում
 Բերք կժողվեն գալիք օրերում սերունդներն:

5. Կգա օրը, կլսվի Տիրոջ ձայնը.
 «Բա՛վ է, հյուսիս, բա՛ց թող գերիներին,
 Գարուն եկավ, առատ է Տիրոջ հունձքը
 Գործի համար շուտով ճամփի՛ր որդիներիս»:

6. Ու կքանդվեն կապանքն ու շղթաները
 Գերությունից որդիք կելնեն մարտի,
 Ու զորություն կառնեն նրանց սրտերը,
 Որ Սուրբ Խոսքը տանեն ազգերին: